

Jak se stal Kubíček Krakonošovým pomocníkem

Čas letěl horama jako větrný kůň a Kubíček rostl z kysela a horskýho povětrí, že se nestačili divit. První zimu ho ještě hajný houpal na kolenou:

*Takhle jedou páni,
takhle jedou kmáni,
tak sedláci na robotu,
hopsa hejsa, hop, hop, hop!*

Kluk výskal, ručkama tleskal a volal: „Eťe – eťe...“ to jako že chce ještě, a chudák hajný se mohl strhat. Na jaře se už Kubíček chytal Ančinych sukní, a když sušili pánovu louku, obešel docela sám, bez cizí ruky, tu největší kupu. Ančeti se oči obřečely samou radostí, Kuba pýchou div nepraskl

a hajný tu slavnou chvíli zalil hojnou kápkou, Kubíčkoví na zdraví.

A čas jako by dostal příprež. K podzimku běhal Kubíček jako čamrda a ani nezabrečel, když udělal vozembouch, o Vánocích se pletl hajnému pod nohama, když hajný stavěl betlém, a když se přehoupl další rok, jezdili s hajným z kopce do kopce na saních, že Anče trnula, aby si někde nezlámali kosti. Ale Kuba se jen smál, pořádný kluk se musí otlouct jako píšťalička, aby ho v životě bylo dobře slyšet. Anče si jen povzdechla nad tím mužským moudrem a přiložila pod plotnu. Přijdou ti dva sněhuláci zmrzlí, hladoví, ale hlavně aby přišli celí.

Přišli... Každým rokem přišel Kubíčka větší kus a už taky zastal kus práce. Kuba mu dal k svátku zavírák se střenkou z jeleního parohu, marně se Anče zlobila, co je to za nápady, ještě se chudák malá pořeže, ale Kubíček hned, já už jsem velkej, a Kuba s hajným mu svorně přizvukovali. Inu – co zmůže jedna ženská proti třem mužským.

Hajný naučil Kubíčka štípat louče a loučky, a když Kubíček vyřezal ze špalíku kozu, vyběhl hajný na dvůr a volal: „Lidičky, jen se podívejte, celá Lízinka, jako živá, to dítě má zázračný ruce, vždyť on by se mohl vyučit na umělce a vyřezávat i svatý do kostela.“

Uslyšel to Trautenberk a popadl ho vztek: „To je cirátů s fakanem, kdybyste ty zázračný ručičky vedli k pořádný práci!“ houkl z okna a přirazil ho, aby nemusel poslouchat hajného chvalozpěvy.

Kupodivu tentokrát Kuba s milostpánem souhlasil. „Když jsi takový címan, uvidíme, jak si poradíš s opravdickou kozou. Zjara vyženeš na pastvu.“

Toho roku se Kubíček nemohl jara dočkat, ani sáňkování ho už netěšilo a zima ne a ne skončit. A hnal by ubohou Lízinku z teplého chlívku, sotva zpod sněhu vyrazily první bledule.